?La nostra gràcia i el nostre segell és que tot el que fem és nou i s'ha de crear?.

Actualitat Girona | 15-11-2014 | 00:14

La Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya presentarà el seu nou disc, Llegendes del pop&rock, en un doble concert a la Sala Montsalvatge de l?Auditori de Girona els propers 28 i 29 de novembre. La formació, integrada per una setantena de musics provinents de la cobla La Principal de la Bisbal i la Jove Orquestra de les Comarques Gironines, versionarà temes dels Beatles, Pink Floyd o Michael Jackson acompanyada dels cantants Beth i Manu Guix. Amb aquest disc es tanca la trilogia de llegendes, després de Llegendes del cinema (2012) i Llegendes del musical (2013). En parlem amb el director tècnic de la Simfònica de Cobla i Corda de Catalunya, Jaume Lleixà i amb Francesc Cassú, director artístic.

L?any passat van apostar pel doble concert i aquest any repetiu. Com està anant la resposta del públic?

Jaume Lleixà. L'any passat ja ho vam fer perquè veiem que amb un únic concert molta gent quedava fora, perquè el sold out és molt maco però no dones resposta a la gent que no pot venir el primer dia. El doble concert va funcionar molt bé l'any passat i aquest any ja anem pel mateix camí. Hi ha moltes entrades venudes, però encara en queden. Anem a molt bon ritme. A més aquest any també ha augmentat la quantitat de concerts: a l'estiu vam estar al festival Portalblau de la mà del festival de Peralada, que és com un reconeixement a la tasca feta i repetim a Viladecans amb un concert de Nadal. L'any que ve venen dues de les fites més importants, el 7 de febrer al Liceu, dins un altre festival de referència com és el festival del Mil·leni, que és el festival d'hivern de Catalunya; i després al Palau de la Música amb el cicle Tardes al Palau. Estar dins aquestes sales consagrades per nosaltres era un dels objectius inicials, un dels grans somnis. S'ha realitzat més enllà de poder fidelitzar el públic de Girona.

El concert del novembre a l'Auditori de Girona ja és una marca de la casa?

Jaume Lleixà. Ja fa set anys que fem aquest concert. Va començar sent la Simfònica de Cobla i Corda en la seva anterior etapa, després hi va haver un any d'impàs que va ser quan el concert el va fer la Jove Orquestra de les Comarques Gironines, i després d'aquest vam veure que era interessant recuperar el projecte de la Simfònica de Cobla i Corda que havia quedat en stand by i mira, ja és el

tercer disc d'aquesta nova etapa. Sense caure en l'autocomplaença, perquè queda molt per treballar encara i tenim projectes per fer, però hem d'estar orgullosos i satisfets.

Què trobarem al concert? Quins clàssics del pop i rock hi sentirem?

Francesc Cassú. Són clàssics molt reconeixibles, però passarà el que passa sempre: es trobaran a faltar algunes coses, també se sentiran versions instrumentals de cançons que sempre hem sentit cantades, i això a vegades sona estrany, però és la nostra aposta. També és veritat que aquesta vegada la quota de cançons cantades és més elevada que en els anteriors projectes i arribem gairebé al 50%, perquè vam considerar que era necessari.

És difícil enfrontar-se a cançons que són molt conegudes pel públic?

Francesc Cassú. Prenem tots els riscos del món perquè fer Queen o Michael Jackson tocat té el seu intringulis, però si no ens arrisquem no aconseguirem res. En el moment de triar els temes instrumentals jo tenia clar que les grans patums: Beatles, Simon & Garfunkel, Michael Jackson... aquestes havien de ser instrumentals, més que res per tocar els nassos i que es veiés bé el producte. Nosaltres no venem Manu Guix i Beth, venem Simfònica de Cobla i Corda, per tant, aquesta és la idea. L'orquestra és la que ha de fer aquests temes i demostrar-ho. Després, els cantants ens donen aquell color i interpretació personal de temes de tota la vida.

Com s'han arranjat aquestes cançons?
Francesc Cassú. La nostra gràcia i el nostre segell és que tot el que fem és nou i s'ha de crear, no podem recorrer a l'arxiu. No podem comprar partitures, perquè no ens servirien per a res. Ara ja tenim un catàleg molt gran, però tot ha sigut creat a partir de zero, pensat en la nostra formació. Els arranjaments els fem jo mateix i l'Adrià Barbosa.

En aquesta ocasió, a més, incorporen nous instruments, com la bateria.
Francesc Cassú. Bé, la bateria ja l'haviem incorporat perquè era un element important en els musicals i, com a element de percussió, el tens i el fas servir a vegades i en aquest projecte, ja és sempr, per això tenim una persona que es dedica exclusivament a aquest instrument. El que sí que hem incorporat per tenir més color és una guitarra elèctrica i un baix elèctric. Independentment que tenim cinc contrabaixos, el baix elèctric ens dóna aquella contundència i la guitarra elèctrica, si fas Queen o fas Pink Floyd, la necessitaves per a fer solos. Hem trobat el nano adequat per a aquesta guitarra i això aportarà un valor afegit als directes que fins ara no teníem.

Tant al disc com al concert col·laboraren amb la Beth i amb en Manu Guix, com ha estat treballar amb ells?
Francesc Cassú. La Beth repetia de l'any anterior, li va agradar l'experiència i a nosaltres també i en Manu era una aposta perquè sempre ha estat molt relacionat amb el seu piano però aquí ell tenia molt clar que volia cantar i prou. En Manu és una persona que és productor, director, compositor, però aquí fa només de cantant i ha fet una tasca extraordinària. Ha sigut una de les grans virtuts d'aquest projecte. A més teniem l'avantatge que ja havia cantat amb la Beth i sabíem que casaven molt bé; per això en el moment de triar el repertori vam connectar de seguida, perquè havíem triat per ell una sèrie de cantants que resulta que per ell són capçalera, com l'Stevie Wonder, que l'imita a la perfecció. És molt músic i ens ha funcionat molt bé perquè ha donat un plus de qualitat al projecte, que necessitava aquest tipus de veu. Amb en Cris Juanico ens havia anat molt bé en els anteriors projectes, però tocava canviar i vaig tenir molt clar que havía de ser ell.

I la Beth?

Francesc Cassú. Li coneixerem matisos que ja vam descobrir a l'altre projecte. Ens fa una Whitney Houston o una versió d'Imagine esplèndida amb en Manu o es posen la roba de cuir i et fan una versió de rock català trencador. La veritat és que molt bé, primer perquè no ens van posar cap tipus de pega amb la proposta i després en el moment de fer la feina.

El concert és la presentació del disc. A partir de quan es pot comprar aquest àlbum?
Jaume Lleixà. Des del mateix dia del concert, sempre ho fem així perquè creiem que que surti abans trenca la màgia del directe. Ja s'ha pogut veure alguna mostra, per demostrar que ens acostem al pop i al rock sense pretencions i honestament, amb ganes que la gent s'ho passi bé i que sigui més feliç que abans d'entrar al concert. Venem uns dos mil exemplars l'any, que és una bona xifra, i la majoria es venen el mateix dia del concert. Allà s'hi veu la garra de la cobla, que trenca amb alguns clixés, i també els tòpics de l'orquestra jove; s'hi veu la no contaminació de la professió.

I després de la trilogia de llegendes, què? Ja tenin idees pel proper projecte?
Jaume Lleixà. Oi tant, però no se'n pot dir res. Sempre hem d'anar a una cosa que no sigui necessàriament comercial, perquè quan hem fet tries, en Francesc sempre és un gran defensor de no triar allò que és molt comercial perquè les comparacions són odioses. Nosaltres sempre hem buscat aquest equilibri i l'any que ve la proposta serà equilibrada, popular i propera, però no pensem dir res (riu). La idea però, és mantenir allò que ja funciona. També podria ser que ens arribés un encàrrec de fora, d'algú que pel fet de veure'ns a Barcelona, ens vingui a encarregar alguna cosa.

Francesc Cassú. Contactes ja n'hem tingut, tant pel que fa a idees nostres que comencen a bullir com a artistes per col·laborar i gent que ens comença a trucar la porta. Però més val lligar-ho primer que començar a fer volar coloms.

Autor: Alba Carmona/GN